

Draga Prihodnost!

Večer, tema, svež oktobrski zrak, luči se vidijo le skozi okna nekaterih blokov. Ulica je prazna, niti ene duše na obzorju. In tam sem Jaz, bedim ob oknu in opazujem ... tišino mrzle noči. Daleč vstran od dnevnega hrupa, ljudi.

In tam, draga Prihodnost, sem Jaz, bedim ob oknu in vidim skrivnosti ulic, ki se tako zelo razlikujejo od tistih, ki jih ravno iz tega okna vidim čez dan. Sedim in gledam mirno nebo ... ki je videti tako drugače, od tega, kar vidim čez dan ... ko ni miru ... in tako zelo drugače od tistih mojih vrstnikov, ki mirnega neba ne vidijo ne podnevi in ne ponoči ... Ne želim, draga Prihodnost, da to postane prihodnost ... prihodnost kogar koli.

In tam sem Jaz, ob oknu bedim ... daleč proč od dneвне svetlobe, ki je je zmeraj manj ...

In tam sem Jaz in vidim ... vidim stare tirnice tramvaja,

vidim stari drevored, ki vodi v stari mestni park,

vidim klopi, kjer so še nedaleč nazaj sedeli ljudje ... zdaj samevajo, ker hitimo ...

Draga Prihodnost, kako naj zaustavim hitenje ljudi, kako naj naredim, da se bodo uzrli po parku, gledali drevesa drevoreda, sedeli na klopci in kramljali ...;

in vidim stara korita, vendar ne vidim več rož, ki so bile nekoč okras teh korit ...

Zato ti pišem, draga Prihodnost! Pišem ti, da zaustaviš svet, da zaustaviš ljudi, da zaustavi to vrtenje, ki se vrti vedno hitreje in hitreje in hitreje ... Prosim te, da ohraniš letne čase, da ohraniš ledenike, da omogočiš, da imajo živali miren dom ... Pišem ti, da politike naučiš osnove zgodovine – da je poznavanje preteklosti pomembno tudi zato, da v prihodnosti ne ponavljamo napak ... ne ponavljamo grozot Auschwitz, Srebrenice ...

Torej ob oknu sem Jaz, bedim, gledam in si želim, da bi svet bil to, kar je bil. Da bi se ljudje drug drugemu nasmehnili, si pokimali in bili zadovoljni z malimi stvarmi – ker je sonce pregnalo oblake ali pa ker je nekdo dobil v peresnico pisemce, v katerem piše VŠEČ SI MI ...

... da bi si zopet iz običajnega jutra naredili čarobni dan ...

... da bi bile sanje dovoljene in se ne bi bali, kaj si bodo o nas/o tem mislili drugi ...

... da se drevesa, draga Prihodnost, ne bi rušila zato, da se gradijo stavbe in da bi sončni žarki ponovno grelj ljudi ... potem bi se ljudje več smejali in manj skrbeli ... in morda, Prihodnost, bi si večkrat rekli, da se imamo radi ...

Tam ob oknu, v mesečini noči sem Jaz, bedim in sanjam ...

... in nastopi dan, draga Prihodnost ... in nastopi

Hrup

Kaos

sončnih žarkov ni več ... in tam v daljavi otroci prosijo mamo, če lahko spijsjo požirek vode ...

In ob meni je zopet Sedanost ... Prosim te, draga Prihodnost, da močneje sijajo tvoji žarki in da je čistjši sončni vzhod in da nam zaradi sanj, ki jih ne sanjam le Jaz, pomagaš ... Pravijo, da če si nekaj močno želiš, da se uresniči ...

Lepo prihodnost ti želim draga Prihodnost!

Lara

Draga Prihodnost!

Čudna naloga je pred mano, napisati ti moram pismo, čeprav ne vem, kdo pravzaprav si, Prihodnost? Si blizu ali si daleč, si velika ali si majhna, imaš obliko ali se raztezaš kot brezšivne planjave. Si kot čudežni prstan iz pravljice in izpolniš tri želje? Ali vidiš v usedlini kave, kakšna bo, pa reciva, ljubezen, v prihodnosti, Prihodnost!

Kaj naj ti napišem? Napisala bom točno tako, kot v tem trenutku čutim. Čutim utrip srca, čeprav vem, da me ne boš ocenila z oceno od 1 do 5. Vem pa, da si tu – da si jutri, naslednji teden, naslednji mesec ...

Ljubezen torej. Menim, da bo nekoč, torej v prihodnosti, ljubezen drugačna, kot je sedaj. Ne bo več nežnih besed in pisem, poljubov in prikazovanja sprejemanj. Ljudem ne bo mar za prikazovanje ranljivosti, ne kot ranljivosti take, ampak kot ranljivosti v ljubezni. Ne bo partnerskega zaupanja in iskrenosti.

Ljubezen v prihodnosti je nekaj, kar vzbuja strah, hkrati pa verjetno prinaša nov način gledanja na romanco.

Spremembe bodo opazne tudi pri ljubezenskih pismih. Ta bodo elektronska, torej modernizirana. Dejstvo je, da ne vemo, ali bo to dobro ali slabo. Po eni strani bodo pisma in ideje lažje dostopna, po drugi pa bodo posamezniki vanje verjetno vložili manj truda.

Čeprav – čustva so zelo pomembna in močno vplivajo tako na nas kot na našo okolico. Pri njihovem izražanju moramo biti previdni. Ljubezen sama po sebi ni čustvo, temveč stanje, ki ga doživljamo, ko se naša duša poveže s sorodno dušo. Pogosto se zgodi, da se tega ljubezenskega stanja prestrašimo in ga težko izrazimo, vendar menim, da je strah nepomemben. Če sta si dve osebi usojeni, bosta našli pot ena do druge. Mislim, da se to v prihodnosti ne bo spremenilo. Ljubezen in iskanje ljubezni bosta vedno del našega življenja.

Kdaj nastopi ljubezensko pismo? Ko zmanjka govornih besed, jih napišemo. Pri pisanju se moramo potruditi, da sprejemnik razume naše misli, tako kot to zdaj počnem

zate, Prihodnost. Naj naša volja do pisanja, ustvarjanja in razmišljanja ostane močna
– z besedami rešimo veliko težav, tudi ljubezenskih.

Naj te obsije ljubezen.

Julija

Draga Prihodnost!

Še nedolgo sem sedel na plaži in imel čudovit razgled na ladje in morje — vse, kamor je segel moj pogled. Nato, kot da bi nekdo tlesknil z rokami, je izginil sladoled in naenkrat sem spet v šolskih klopeh, vrnjen v kruto realnost današnjega sveta. In tako si zastavim vprašanje: kam me boš odpeljala?

V daljave in širjave, mimo žuborečih potokov in pojočih ptic – do konca sveta? Ali pa do visoke temne stavbe, mimo varnostnika, po stopnicah v komaj osvetljeno računalniško sobo? Toliko pritiska, velika stiska.

»Še imaš čas,« mi pravijo tisti, ki jih imam rad. Ampak kaj, če zadnji vlak, Prihodnost, zamudim za las? Mi boš pomagala? Star sem 13 let in zdi se mi, da sem že prevelik, da bi le ležal pri mami in nič počel.

Ugibam, da bo moje življenje polno bitk, sprememb, dogodivščin, padcev in vzponov – stvari, o katerih veš samo ti. Ali mi lahko pomagaš ali ne moreš? Ugibam tudi, da se ne smem predati.

Prihodnost, ali ne moreš vsaj za hip počakati? Kam me pelješ? Zakaj ne smem ostati otrok – vesel in navdušen, ki gleda skozi okno?

Prihodnost, prosim, naj me življenje počaka in prosim, poskrbi zame.

Nikola